

ՀԱՇԻՇ

Միրտը լեցուն է բանտին խավարով.
Ա՛լ դաշտ ու երկինք չը կան իր համար.
Պիտ՝ գրներ աչքի հագար գոհարով՝
Աստղդ ման նույն իսկ՝ ասուպ ալ ըլլար:

-“Օ՛ն, հաշիշ բերեք, կը մըրմընջե ան,
Երբ աշխարհս ինձմե այսպես կապշոպեն,
Ես կուզեմ հոգվույս մեջ ըստեղծել զայն:-
Օրորվիլ, բուժի՛ լ հըզոր ցընորքեն:

Օ՛ն, հաշիշ բերեք”:- Եվ ան կը ծըխե,
Իբր ուրախութեան ըստի՛նքը ծըծեր.
Կը հոսի երագ ջըլերուն մեջե.
Աշխարհը լուծված կելլա սիրտն ի վեր:

Աչքերը բանտին դիմաց կը գոցվին՝
Ապարանք մի՛ր մեջ գըտնելու համար.
Բիբերն հըրաժեշտ կու տան խավարին՝
Աստղեր բերելու խոստումով ճարտար:

Եվ կը քընանա՛ արվեստի քընով՝
Ինչպես խըղճի խայթն՝ ադոթքե մը վերջ.
Ո՛վ թըշվառ հոգի, հիմա ապահով,
Ազատ է եւ տեր՝ ցընորքներուն մեջ.

Եվ կե՛րագե շա՛տ, շատ բաներ աղվոր
Կամ հուրիներն ալ աղվոր կե՛րագե.-
Բըռնած շըղթայի մօղակն ահավոր՝
Կընոջ մը մանյակը զայն կը կարծե:

Վարդե, ոսկիե գետի մափն ի վար
Իր մանկան խաղին կը ժըպտի հիմա.
Կամ ինքն իսկ մանուկ՝ լըճակին մեջ հար
Երկինքն՝ երկընքին մեջ զինք կը տեսնա:

Շըրթունքները լուռ, մեղմիկ կը դողան՝
Անշուշտ ուրիշներ գըտնալնուն համար.
Թերեւս (ո՛վ գիտե) կը լըրացնե ան

Համբույր մատենով թողված կիսկատար:

Կամ կը շըրջի արտն՝ ազատ քայլերով.
Կը վայլե երկինքն, աստղերու արգանդ:
Մի՛ արթընցընեք, քանզի ապահով
Զինք կը փոխադրեք լույս աշխարհեն՝ բանտ:

Թողեք քընանա.- թող հաշիշին մեջ
Սեւ շըղթան բեկտի՝ վիշտը լուծելով:
... Ո՛վ անմահ մեկոն, երագի առէջ,
Դու ցընորքն հյուսե ոսկեղեն թելով.

Հյուսե խընդություն մը անըրջական
Իր խոցված հոգվույն, ուղեղին վըրա.
Ժըպիտն աղվո ր է, եթե նույն իսկ ան
Խարված ջըղերու վիժա՛ծն ալ ըլլա:

Դանիել Վարուժան